

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Cob/50/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117222473
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoľáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8117222473.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zoľákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobkyne: Československá obchodná banka, a. s., IČO: 36 854 140, so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, proti žalovaným: 1./ O. O. - O., T.: XX XXX XXX, s miestom podnikania K. XXX, XXX XX K., (podnikateľská činnosť ukončená k 10. novembru 2020) právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou Peter Rak, s. r. o., IČO: 50 581 121, so sídlom Masarykova 13, 080 01 Prešov, 2./ Obec Benkovce, IČO: 00 332 267, so sídlom Benkovce 22, 094 02 Slovenská Kajňa, právne zastúpenej ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU - JUDr. STANISLAV KAŠČÁK, s. r. o., IČO: 47 245 034, so sídlom Ulica 1. mája 1246, 093 01 Vranov nad Topľou, o zaplatenie 84.610,04 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Prešov, č. k. 21Cb/227/2017-195 z 26. januára 2021 takto

rozhodol:

Potvrdzuje uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom II. výroku.

Priznáva žalovanému v 1. rade proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým uznesením zastavil konanie, priznal žalovanému v 1. rade proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, rozhodol, že žalobkyňa nemá proti žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania, nepriznal žalobkyni proti žalovanej v 2. rade nárok na náhradu trov konania a nepriznal žalovanej v 2. rade proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania.

2. Výrok odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou doručenu mu 20. októbra 2017 domáhala, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2.rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni 84.610,04 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,45 % ročne zo sumy 84.610,04 eur od 25. októbra 2007 do 20. októbra 2017, ako aj nahradiť trovy konania, titulom náhrady škody, resp. titulom bezdôvodného obohatenia.

3. Podaním doručeným súdu prvej inštancie 29. októbra 2020 vzala žalobkyňa žalobu v celom rozsahu späť a žiadala konanie zastaviť s tým, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania, a to z týchto dôvodov: 7. augusta 2020 jej bolo doručené uznesenie obecného zastupiteľstva Obce Benkovce z 12. mája 2020, ktorým bola starostka obce poverená začať jednanie o príprave znenia a k uzavretiu dohody o urovnaní. Na základe uvedeného rozhodnutia obecného zastupiteľstva bola po dohode 25. septembra 2020 uzatvorená medzi ňou a žalovaným v 2.rade dohoda o urovnaní č. 33/8184/2020 (ďalej len „dohoda o urovnaní“), predmetom ktorej je urovanie existujúcich právnych vzťahov, práv, povinností, záväzkov a nárokov, ktoré sú medzi účastníkmi dohody sporné, či pochybné a boli založené a vznikli v súvislosti so zmluvou o postúpení pohľadávky č. 78086-645060/4900 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávky“) z 24. októbra 2007. Uzatvorením tejto dohody boli urovnané aj

nároky, ktoré si uplatnila žalobou podanou na Okresnom súde Prešov 20. októbra 2017 voči žalovanému v 1.rade a žalovanej v 2. rade. Dôvodom podania tejto žaloby bolo správanie žalovaných, ktoré viedlo k podaniu žaloby. Podaniu predmetnej žaloby predchádzala žaloba obce Benkovce, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z 24. októbra 2007, ako aj súvisiacich právnych úkonov. Z výpovede žalovaného v 1. rade a výpovede T. B. E., bývalého starostu žalovanej v 2. rade, v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 19Cb/294/2009, ako aj v trestnom konaní, vedenom na Okresnom riaditeľstve PZ, Odbor kriminálnej polície Prešov, pod ČVS: ORP-694/3-VYS-PO-2016 vyplynulo, že žalovaní ju spoločným konaním uviedli do omylu ohľadne existencie postupovanej pohľadávky. Ak pohľadávka v čase postúpenia neexistovala, potom spoločné konanie, ktorým ju žalovaní uviedli do omylu v otázke existencie postupovanej pohľadávky má znaky úmyselného konania priečiaceho sa dobrým mravom. Správanie, resp. postup žalovanej v 2. rade, ako aj zmienené výpovede, sú okolnosti, ktoré bezprostredne viedli k vzniku sporu. Má za to, že práve tieto okolnosti možno považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nemusí súd priznať náhradu trov žiadnemu z účastníkov konania.

4. Žalovaná v 2. rade vo svojom vyjadrení k späťvzatiu žaloby uviedla, že súhlasí so späťvzatím žaloby, aj so zastavením tohto konania s tým, že si náhradu trov konania neuplatňuje, pretože sa na tom dohodla so žalobkyňou. V tejto súvislosti uviedla, že si nemohla dovoliť ďalšie trvanie (pokračovanie) exekučného konania, ktoré od roku 2017 vedie voči nej žalobkyňa (cestou súdneho exekútora Mgr. Jozefa Pavlíka, Exekútorový úrad Brezová pod Bradlom, sp. zn. Ex3/2011). Exekúcia bráni akémukoľvek rozvoju obce, vylučuje obec z uchádzania sa o akékoľvek podpory (dotácie, granty) z verejných štátnych alebo európskych zdrojov.

5. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k späťvzatiu žaloby okrem iného uviedol, že so späťvzatím žaloby súhlasí, žiada však, aby bola žalobkyňa voči nemu zaviazaná na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Nesúhlasí s návrhom žalobkyne, aby súd nepriznal náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov, a to s poukazom na údajné dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalobkyňa detailne pozná situáciu od čias jej vzniku. Žalobkyňa bola stranou konania v súdnom spore s ním a žalovanou v 2. rade vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 19Cb/294/2009, v ktorom bola Obec Benkovce žalobkyňou a on spolu s Č. U. K., Q. A. boli žalovanými. Spoločne sa aktívne bránili a žiadali žalobu zamietnuť, čo sa aj stalo. Č. U. K., Q. A. sa už v tomto konaní mohla s Obcou Benkovce dohodnúť, nebol dôvod v tomto novom súdnom konaní žalovať aj jeho. Skutočnosť, že v tomto súdnom konaní vôbec nemal byť žalovaným je zrejmá aj z toho, že žalobkyňa uzatvorila mimosúdnu dohodu so žalovanou v 2. rade bez jeho účasti a bez jeho vedomia. Takýto postup žalobkyne svedčí o tom, že v skutočnosti ho žalobkyňa nikdy nepovažovala za dlžníka, žalovala ho skôr len z dôvodu právnej istoty a vyčkávala, ako sa kauza vyvinie. Je neuveriteľné a nedôvodné, aby taký silný subjekt akým je žalobkyňa nepožadovala od svojho dlžníka vôbec svoje pohľadávky. Ďalším dôvodom pre priznanie trov konania v prospech neho je skutočnosť, že žalobkyňa uzatvorila mimosúdnu dohodu s obcou na sumu 39.939,40 eur. Žalovaná suma v konaní je 84.610,04 eur. V rozdiel tých súm - 44.670,64 eur by žalobkyňa bola neúspešná tak či tak voči všetkým žalovaným, keďže od zaplatenia tej sumy upustila aj v mimosúdnej dohode so žalovanou v 2. rade. Argumentácia žalobkyne ohľadom nejakých dôvodov hodných osobitného zreteľa minimálne v tejto časti istiny ani vôbec neprichádza do úvahy, takáto žiadosť žalobkyne sa môže týkať len zvyšnej sumy istiny 39.939,40 eur, pri ktorej uzatvorila dohodu so žalovanou v 2. rade. Nerozumie však, prečo by ho mala ich dohoda sankcionovať v podobe nepriznania náhrady trov konania, keďže od začiatku sa bráni rovnako a vo veci uviedol všetky zásadné skutočnosti.

6. Keďže žalobkyňa vzala žalobu v celom rozsahu pred prvým pojednávaním späť, súd prvej inštancie konanie so súhlasom žalovaných v celom rozsahu zastavil.

7. O náhrade trov konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným v 1.rade rozhodol súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Pri tomto rozhodovaní dospel súd k záveru, že zastavenie konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade procesne zavinila žalobkyňa, keďže vzala voči žalovanému v 1. rade nedôvodne podanú žalobu v celom rozsahu späť. Vzhľadom na túto skutočnosť vznikol žalovanému v 1.rade voči žalobkyňi nárok na náhradu trov tohto konania. Podľa pomeru úspechu žalovaného v 1.rade v tomto konaní, rozhodol teda súd o náhrade trov tohto konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným v 1.rade tak, že priznal žalovanému v 1. rade voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom uložil žalobkyňi povinnosť zaplatiť ich náhradu

žalovanému v 1. rade s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Žalobkyňa, ktorá zavinila zastavenie tohto konania, nemá voči žalovanému v 1. rade na náhradu trov konania nárok.

8. Pri rozhodovaní o náhrade trov tohto konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou v 2. rade zohľadnil súd tú skutočnosť, že k zastaveniu konania došlo v dôsledku späťvzatia žaloby žalobkyňou, čomu predchádzalo jednanie o mimosúdnom urovaní sporu medzi žalobkyňou a žalovanou v 2. rade a skutočnosť, že práve vzhľadom na výsledky týchto mimosúdnych jednaní - uzatvorenie dohody o urovaní, vzala potom žalobkyňa žalobu v celom rozsahu späť. A práve mimosúdne urovanie sporu medzi žalobkyňou a žalovanou v 2. rade, je tým dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktorý súd vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou v 2. rade, nepriznal žalobkyni a žalovanej v 2. rade náhradu trov tohto konania, ale naopak vyslovil, že žalobkyňa a žalovaná v 2. rade nemajú voči sebe navzájom na náhradu trov konania právo.

9. Proti tomuto uzneseniu v rozsahu výroku, ktorým súd priznal žalovanému v 1. rade proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam tvrdila, že 24. októbra 2007 uzatvorila jej právna predchodkyňa T., akciová spoločnosť ako postupník so žalovaným v 1. rade ako postupcom a žalovanou v 2. rade ako dlžníčkou zmluvu o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej bolo odplatné postúpenie pohľadávky vo výške 84.610,04 eur s príslušenstvom. Žalovaná v 2. rade sa zaviazala splácať postúpenú pohľadávku v polročných splátkach po 5.049,99 eur, pričom splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na 28. apríla 2008 a splatnosť poslednej splátky bola dohodnutá na 28. októbra 2019. Zmluva o postúpení pohľadávky nadobudla účinnosť 25. októbra 2007 a odplata za postúpenú pohľadávku vo výške 84.610,04 eur bola prevedená na účet žalovaného v 1. rade vedený v T., akciovej spoločnosti. Žalovaná v 2. rade ako žalobkyňa 26. októbra 2009 podala na Okresnom súde Prešov žalobu voči žalovanému v 1. rade (ako žalovanému v 1. rade) a voči nej ako voči žalovanej v 2. rade, ktorou sa domáhala, aby súd určil neplatnosť právnych úkonov, a to zmluvy o dielo zo 7. júna 2007, zmluvy o postúpení pohľadávky z 24. októbra 2007 a notárskej zápisnice spísanej 25. októbra 2007 na Notárskom úrade JUDr. Vladimíra Čuchtu, sp. zn. N 448/2007, Nz 42999/2007, NCRIs 42657/2007. Žalovaná v 2. rade odôvodnila neplatnosť právnych úkonov tým, že tieto právne úkony sú v rozpore s dobrými mravmi a obchádzajú zákon, dielo nebolo nikdy vykonané, postupovaná pohľadávka v čase postúpenia neexistovala, zmluva o dielo bola antidatovaná, a preto postupca nemohol neexistujúcu pohľadávku platne postúpiť postupníkovi a ona nemohla uzatvoriť dohodu o uznaní tohto záväzku (vo forme notárskej zápisnice). Okresný súd Prešov rozsudkom, sp. zn. 19Cb/294/2009 z 27. júna 2016 zamietol žalobu z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom, sp. zn. 6Cob/71/2016 zo 14. novembra 2017 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Z dôvodu tohto súdneho konania v záujme ochrany svojich práv 19. októbra 2017 podala na Okresný súd Prešov predmetnú žalobu, ktorou okrem iného žiadala, aby súd prvej inštancie zaviazal na zaplatenie žalovanej sumy žalovaného v 1. rade a žalovanú v 2. rade spoločne a nerozdielne, keďže žalovaní ju uviedli do omylu v presvedčení o existencii postupovanej pohľadávky a jej výšky, čím jej v príčinnej súvislosti s ich spoločným protiprávnym konaním vznikla škoda vo výške 84.610,04 eur. Na základe uznesenia obecného zastupiteľstva žalovanej v 2. rade z 12. mája 2020 bola 25. septembra 2020 uzatvorená medzi ňou a žalovanou v 2. rade dohoda o urovaní č. 33/8184/2020 (ďalej len „dohoda o urovaní“), predmetom ktorej je urovanie existujúcich právnych vzťahov, práv, povinností, záväzkov a nárokov, ktoré sú medzi účastníkmi dohody sporné, či pochybné a boli založené alebo vznikli v súvislosti so zmluvou o postúpení pohľadávky. Následne vzala predmetnú žalobu späť. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní nezohľadnil skutočnosti, ktoré viedli k podaniu žaloby, právnu kvalifikáciu žaloby, iniciatívu žalovanej v 2. rade uzatvoriť dohodu a urovaní, ale vychádzal len zo skutočností tvrdených žalovaným v 1. rade a zobrať do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali. V danom prípade zastavenie konania vo vzťahu medzi ňou a žalovaným v 1. rade procesne nezavinila, pretože vzala voči žalovanému v 1. rade podanú žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu konania žalovanej v 2. rade, z ktorej iniciatívy bola uzatvorená dohoda o urovaní a ktorá nesie zodpovednosť za podanie žaloby. Namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie vzhľadom na to, že súd prvej inštancie na danú vec aplikoval ustanovenie § 256 ods. 1 CSP a neaplikoval ustanovenie § 257 CSP. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby odvolací

súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalovaný v 1. rade nemá voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania.

10. K odvolaniu žalobkyne sa podaním z 15. septembra 2021 vyjadril žalovaný v 1. rade, v ktorom uviedol, že zastavenie konania zavinila výlučne žalobkyňa tým, že vzala žalobu späť. Žalobkyňa sa žalobou voči nemu a žalovanej v 2. rade domáhala zaplata 84.610,04 eur, so žalovanou v 2. rade sa dohodla na uhradení sumy vo výške 39.939,40 eur a zaplata 44.670,64 eur nepožaduje ani od neho, ani od žalovanej v 2. rade, v dôsledku čoho je voči nemu neúspešná v rozsahu celej žalobou uplatnenej sumy vo výške 84.610,04 eur. Nikdy nárok žalobkyne neuznal a žiadny súd nerozhodol, že má žalobkyni čokoľvek platiť. Žalobkyňa svojím postupom len dokazuje, že v skutočnosti ho nikdy nepovažovala za dlžníka, žalovala ho len z dôvodu právnej istoty a vyčkávala ako sa spor vyvinie. Ďalej zdôraznil, že žalobkyňa si uplatnila svoju pohľadávku na súde až v roku 2020, a to za skutkových okolností, ktoré vznikli v roku 2007. Počas celých týchto dlhých rokov žalobkyňa od neho údajnú pohľadávku nepožadovala a dokonca v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 19Cb/294/2009, v ktorom spolu s ním vystupovala na strane žalovaného a v ktorom bola žalobkyňou žalovaná v 2. rade s ním aktívne spolu vystupovala a popierala nároky žalobkyne (v tomto konaní žalovanej v 2. rade). Na základe uvedených skutočností žalovaný v 1. rade žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdil.

11. K vyjadreniu žalovaného v 1. rade sa podaním z 28. septembra 2021 vyjadrila žalobkyňa, v ktorom uviedla, že žalobu podala pred uplynutím desaťročnej objektívnej premlčacej doby a až po tom, čo sa tieto skutočnosti dozvedela z výpovedí žalovaného v 1. rade a T. B. E. bývalého starostu žalovanej v 2. rade v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 19Cb/294/2009 a v trestnom konaní vedenom Okresným riaditeľstvom Policajného zboru, Odbor kriminálnej polície Prešov pod ČVS: ORP-694/3-VYS-PO-2016. Súčasne jej hrozilo, že žalovaná v 2. rade ako žalobkyňa sa bude voči nej žalobou domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, pričom reálnosť tejto hrozby potvrdzuje aj Krajský súd v Prešove v odseku 41. odôvodnenia uznesenia, sp. zn. 6Cob/71/2016 zo 14. novembra 2017, v ktorom poukazuje na možnosť Obce Benkovce podať žalobu voči nej a domáhať sa vrátenia už vyplateného plnenia z neexistujúceho záväzku. Žalobu, ktorou si uplatnila svoju pohľadávku podala na Okresný súd Prešov v roku 2017 a nie ako nesprávne uvádza žalovaný v 1. rade v roku 2020. Žalovanému v 1. rade vyplatila za postúpenú pohľadávku odplatu vo výške 84.610,04 eur, žalovaný v 1. rade svojimi výpoveďami spochybnil existenciu postúpenej pohľadávky, avšak bremeno splatenia tohto dlhu na základe dohody znáša žalovaná v 2. rade, a nie žalovaný v 1. rade. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalovaný v 1. rade nemá voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania.

12. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný v 1. rade podaním z 15. októbra 2021, v ktorom uviedol, že žalobkyňa poukazuje najmä na jednanie so žalovanou v 2. rade, s ktorou sa nakoniec dohodla na uzatvorení mimosúdnej dohody, s ním však žalobkyňa ani len nekomunikovala, pravdepodobne z dôvodu, že si bola vedomá, že uňho by so svojimi nárokmi neuspela. Svoju zodpovednosť popiera konštantne a nič na tom nezmenilo ani ostatné vyjadrenie žalobkyne. Na základe uvedených skutočností žalovaný v 1. rade opakovane žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdil.

13. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa zásad uvedených v ustanovení § 379 CSP bez nariadenia pojednávania, prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania a súčasne viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle ustanovení § 380 CSP a nasl. dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu ako vecne správne potvrdiť.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

16. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

17. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, spočívajúce napríklad v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca.

18. V danej veci došlo k späťvzatiu žaloby po tom ako žalobkyňa uzatvorila so žalovanou v 2. rade dohodu o urovaní, ktorá sa nijako nedotýkala žalovaného v 1. rade, z čoho nepochybne vyplýva, že žalovaný v 1. rade späťvzatie žaloby nijako nezavinil. Súčasne má odvolací súd za to, že z obsahu spisu nevyplýva žiadny dôvod osobitného zreteľa, pre ktorý by žalovanému v 1. rade, navyše za okolností, keď žalobkyňa vzala žalobu späť aj voči nemu bez toho, aby sa s ním akokoľvek vysporiadala, nemala byť priznaná náhrada trov konania proti žalobkyňi.

19. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalobkyne za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správne potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a ustanovením § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bol žalovaný v 1. rade úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyňi v rozsahu 100 % a zároveň žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).